

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμ. φύλλου 34

1 Ἀπριλίου 2000

Ἡ μεγάλη στέρηση

Σκέφτομαι τούς συνοδοιπόρους μου στήν κούρσα τῆς σύγχρονης σκληρῆς ἱστορικῆς περιπέτειας. Τούς ἀνθρώπους, πού περπατοῦν πλάϊ μου, ἀλλά διαφοροποιοῦνται θεληματικά στήν προοπτική τῆς πίστεως. Ὅλους αὐτούς, πού μοχθοῦν, ἀγωνιοῦν καί προβληματίζονται. Πού χουφτώνουν τή σκιά τῆς εὐτυχίας καί, ξαφνικά, βρίσκονται ὁλομόναχοι στήν ἀνοιχτή θάλασσα. Πού δίνονται σέ τιτάνιο ἀγώνα ἐνάντια στά κύματα καί διαπιστώνουν, πάνω στήν προσπάθειά τους, τήν ἀνθρώπινη περατότητα καί τήν ἐφήμερη διάσταση τῆς εὐτυχίας.

Καί σκέφτομαι, πόσο σκοτεινός καταντάει ὁ ὀρίζοντας καί πόσο ἀναπάντη-
τα τά ἐρωτήματα, ἂν δέν ἔχει κάποιος γνωρίσει καί δέν ἔχει δοκιμάσει τή
γλυκύτητα τῆς προσευχῆς. Ἄν, στό ἀνοιγμα τῆς μέρας του, δέ σηκώνει τό
βλέμμα στόν οὐρανό, νά ἀνιχνεύσει τήν προστατευτική ἀγάπη τοῦ Θεοῦ-Πα-
τέρα καί νά ἐμπιστευτεῖ τήν ὑπαρξή του στή γνήσια, ἀλλά καί ἀπέραντη στορ-
γή Του. Ἄν κατὰ τή δοκιμή τῆς χαρᾶς δέ γνώρισε τό σκίρτημα τῆς εὐγνωμο-
σύνης σέ Κεῖνον, ἀπό τόν ὁποῖο ἐκπορεύεται «πᾶσα δόσις ἀγαθῆ καί πᾶν δώρη-
μα τέλειον» (Ἰακώβ. α' 17). Ἄν στόν αἰφνιδιασμό τῆς ἀποτυχίας ἢ τοῦ θανά-
του, δέν ἄφησε τά θολωμένα του μάτια νά ἐκφραστοῦν, νά διατρανώσουν τή
θλίψη τους καί νά ἀνακαλύψουν τήν κρυφή διάσταση τῆς αἰωνιότητος καί τό
νοηματισμό τοῦ γεγονότος τῆς Ἀνάστασης.

Η ύπαρξη δίχως τήν προσευχή είναι μιὰ ζωντανή, κινούμενη ύλη, ἀλλά ἄνάνηρη. Ἰκανή νά περπατήσει στίς λεωφόρους τῆς γῆς, νά γευτεῖ καί νά χαρεῖ τίς μεταλλαγμένες τροφές, νά παλέψει στό στίβο τῶν γήινων ἐπιδόσεων, νά συναντήσῃ τήν πηγὴν μέ τό γάργαρο νερό τῆς χαρᾶς, νά παραδοθεῖ στήν παρὰ ξενή σιωπὴ τοῦ τάφου. Δίχως, ὅμως, ἀναφορά στόν αἰώνιο κόσμο τοῦ Θεοῦ. Καί δίχως προσωπική σχέση μέ Ἐκεῖνον, πού εἶναι «ἡ Ἀγάπη» καί «ἡ Αἰωνιότητα». Δίχως τήν προσευχή οἱ μέρες κυλοῦν αἰνιγματικές. Ὁρίζοντας ἐμφανίζεται ὁλοένα καί περισσότερο σκοῦρος. Ἡ βιοπάλη γίνεται καθημερινὰ πρὸ προβληματική, μιὰ καί δέν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νά ἐξασφαλίσῃ τήν ἐπιμύχυνση τοῦ ὁρομολογίου του. Δίχως τήν προσευχή ὅλα, ὅσα σχετίζονται μέ τήν ὑπαρξή καί μέ τό νοηματισμό τῆς πορείας της, περνοῦν στό τοῦνελ τῆς ἀγνωσίας καί ἡ κρυάδα τοῦ τάφου δίνει ἓνα φρικιαστικό μήνυμα προσκαιρότητας.

Αν οἱ ἀδελφοί μου, πού περπατοῦν καθηλωμένοι στὰ στοιχεῖα τῆς γῆς καί ἀντιμετωπίζουν σέ κάθε στιγμή τὴ φρίκη τοῦ τέλους, θελήσουν νά ἀνοιξοῦν διάλογο μέ τόν οὐρανό, θά ἀνακαλύψουν τήν ἄλλη διάσταση τῆς ζωῆς καί τίς ἄλλες ἐμπειρίες τῆς ὑπαρξῆς. «Πολλῆς ἡμῖν χρεῖα τῆς κατὰ Θεόν ἀναβάσεως, ἵνα νοήσωμεν τίνων πτωχεύομεν· οὐ γάρ ἂν εἰς ἐπιθυμίαν ἔλθοιμεν τῶν ἀληθινῶν ἀγαθῶν, εἰ μὴ τήν ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἑαυτῶν πτωχείαν κατανοήσαιμεν. ἀλλ' ἐμφυτός τις γίνεται καί ἐνδιάθετος τῆς προσευχῆς ὁ τόνος, ὅταν γινώμεν τίνων πτωχεύομεν καί πρὸς τήν ἀναβολήν τῶν ποθουμένων ἀκηδιάσωμεν· καί οὕτως ἐκχεῖται ἡ δέησις ἡμῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀντίρρημάτων χρωμένη τοῖς δάκρυσιν» (Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης). (Ἐχουμε πολλή ἀνάγκη τῆς ἀνάτασης στό Θεό, γιὰ νά καταλάβουμε ποιά εἶναι ἡ φτώχεια μας. Γιατί δέ θά φτάσουμε ποτέ νά ἐπιθυμήσουμε τὰ ἀληθινὰ ἀγαθὰ, ἂν δέν κατανοήσουμε τὴ σχετική φτώχεια μας. Ἀλλά, ὅταν μάθουμε ὅτι εἴμαστε φτωχοί καί ὅταν ἀρχίσουμε νά ἀδημονοῦμε γιὰ τήν ἀναβολή τῆς ἀναζήτησης τῶν ποθουμένων, τότε ἀναπτύσσεται στό ἐσωτερικό μας καί βγαίνει αὐθόρμητα ὁ τόνος τῆς προσευχῆς. Καί ἔτσι ἀναβλύζει ἡ δέηση καί ἐκχύνεται ἀπὸ τὰ μάτια μας, χρησιμοποιοῦντας ὡς ὄχημα, ἀντὶ γιὰ τὰ λόγια, τὰ δάκρυα τῆς προσευχῆς μας).

Αὐτὰ τὰ λυτρωτικά δάκρυα εἶναι δάκρυα χαρᾶς. Εἶναι καθάρση τῆς πνευματικῆς ὁρασης. Εἶναι δυνατότητα πρόσβασης τοῦ νοῦ καί τῆς καρδιάς στό αἰώνιο φῶς τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἀνακάλυψη τοῦ νοήματος τῆς ζωῆς. Καί περπάτημα, μέ τόν ὕμνο τῆς δοξολογίας καί τῆς εὐχαριστίας στὰ χεῖλη, ἀκόμα καί ὅταν ὁ βηματισμός γίνεται ἀνάμεσα στὰ ἀγκάθια καί στίς κακοτράχαλες ρεματιές.

Γκετεύω τούς ἀδελφούς μου, πού στερήθηκαν τὴ δύναμη τῆς προσευχῆς, νά λάψουν τήν ψυχὴ τους ἐλεύθερη νά ἀναζητήσῃ τὸ Θεό-Πατέρα καί νά ἀνοίξει διάλογο ἀγάπης μαζί Του.

Τό ισχυρό ράπισμα

Ισχυρό τό ράπισμα. 'Ιστορικός ό αντίκτυπος. Στην 'Ελλάδα καί στό ευρύτατο, στό οίκουμενικό ανάπτυγμα τής 'Ορθοδοξίας. Τό ράπισμα-μάθημα δόθηκε από τή Σύνοδο του Φαναρίου στους άδόκιμους καί άσυνείδητους διαχειριστές τής ιερής, Συνοδικής έξουσίας, πού έδρεύουν ή παρεπιδημούν στην έλληνική πρωτεύουσα. "Εγκλημά τους, πού προκάλεσε τήν έντονη πατριαρχική αντίδρασι, ή εκ προμελέτης, θεληματική ποδοπάτησι των 'Ιερών Κανόνων. 'Η άκριτη, άθεολόγητη, αλλά έσκεμμένη ανατροπή των θεσμών τής 'Ορθοδοξίας, μέ στόχο τήν ίκανοποίησι πονηρών καί ιδιοτελών διοικητικών σχεδιασμάτων.

'Ο 'Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος καί οί συνεργοί του περιβάλλονται αὐτάρεσκα τήν πορφύρα καί τή βύσσο του άρχιερατικού αξιώματος. 'Αλλά, σκοτισμένοι από τή μέθη τής έξουσίας, παραβιάζουν άσύστολα τούς όρκους σεβασμού καί πιστής τηρήσεως των 'Ιερών Κανόνων, πού τούς κατέθεσαν στό Θυσιαστήριο του Θεού, κατά τήν ώρα τής χειροτονίας τους.

Τό ήχηρότατο ράπισμα πρós τούς έξωμότες ήρθε από τόν Πατριάρχη Βαρθολομαίο. Καί κατατάραξε τό κατεστημένο τής έλληνικής 'Εκκλησίας. Μέ έγγραφό του, ό «πρώτος» 'Επίσκο-

πος τής 'Εκκλησίας τής Κωνσταντινουπόλεως διαβιβάζει στή Σύνοδο τής έλληνικής 'Εκκλησίας τήν άρνησι τής πατριαρχικής Συνόδου νά έγκρίνει τήν άπόφασι τής 'Ιεραρχίας τής 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος, γιά τή σύστασι δυό «προσωποπαγών» Μητροπόλεων στην περιοχή τής Μακεδονίας. Καί αίτιολογεί τήν άρνητική έτυμηγορία τής Πατριαρχικής Συνόδου, λέγοντας, ότι ή 'ιδρυσι «προσωποπαγών» Μητροπόλεων είναι πρᾶξι άντικανονική, διότι θρίσκειται σέ πλήρη αντίθεσι μέ τό πνεύμα καί μέ τό γράμμα των 'Ιερών Κανόνων τής 'Εκκλησίας μας.

✱

Πρώτος έμπνευστής καί δράστης τής κατάφωρα άντικανονικής θεσπίσεως «προσωποπαγών» Μητροπόλεων υπήρξε ό προηγούμενος 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνών Σεραφεΐμ. Καί δεύτερος-στή μακρά πορεία των είκοσι αίωνων τής Συνοδικής εκκλησιαστικής μας ζωής-ό σημερινός 'Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος.

Δυό χιλιάδες χρόνια, ή 'Εκκλησία δέν είχε ποτέ θεσπίσει «προσωποπαγείς» Μητροπόλεις, γιά νά τοποθετήσει σ' αυτές, έξω από τίς προδιαγραφές τής 'Ορθόδοξης εκκλησιολογίας, τούς εύνοούμενος ή τούς άνεπιθύμητους-άνάλογα μέ τίς διαθέσεις τής όμάδας έξουσίας-Ιεράρχες. Γιατί οί 'Ιεροί Κα-

νόνες δέν παραχωροῦν τέτοια δυνατότητα. Μήτε κατὰ ἀκρίβεια, μήτε κατὰ τή διαλεκτική τῆς «οἰκονομίας».

Στή δημόσια διοίκηση ἢ στούς ὀργανισμούς δημοσίου καί ἰδιωτικοῦ δικαίου εἶναι συχνό τό φαινόμενο. Θεσπίζεται μιά θέσι καί προσφέρεται χαριστικά στόν παράγοντα, πού εὐνοεῖται ἀπό τήν ἀνέλεγκτη ἐξουσία. Ἡ, ὅταν ἡ θέσι εἶναι μειωτική, ἐκτοξεύεται σ' αὐτή τό πρόσωπο, πού προκαλεῖ τήν ἀντιπάθεια ἢ τό μίσος.

Ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ εἴκοσι ὁλόκληρους αἰῶνες δέν ὑποχώρησε στόν πειρασμό τῆς εὐνοιοκρατίας καί τοῦ νεποτισμοῦ. Οὐτε ἐνσωμάτωσε στό Συνοδικό σύστημα τίς ὑπαγορεύσεις τῆς προσωπικῆς ἐμπάθειας. Καί, ἐπομένως, δέ θεσμοθέτησε ποτέ τήν ἀντεκκλησιαστική πρακτική νά ἰδρῇ Μητρόπολι μέ τήν πρόθεσι νά τήν προσφέρῃ ὡς **bonus** στό φίλο ἢ ὡς τερματικό τόπο ἐξορίας στόν ἐχθρό. Ἡ Μητρόπολι ἀποτελεῖ τήν τοπική Ἐκκλησία. Τήν καθολική Ἐκκλησία Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καί δέν τεμαχίζεται γιά νά προσφερθῇ χαριστικά ἢ, ἀντίθετα, ὑποτιμητικά σέ κάποιο πρόσωπο. Ὅταν χρευθεῖ ἡ τοπική Ἐκκλησία, ἐκλέγεται, ἀπό τή Σύνοδο τῶν Ἐπισκόπων, ὁ διάδοχος Μητροπολίτης. Γιά νά ἀφιερωθῇ στήν πνευματική του οἰκογένεια. Καί νά συνεχίσῃ, μέ πιστότητα, τή διαποίμανσι τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Αὐτό, πού δέν ἔγινε στή διαδρομή τῶν εἴκοσι αἰώνων, τό ἀποτόλμησαν οἱ δύο τελευταῖοι Ἀρχιεπίσκοποι.

Ὁ Σεραφεῖμ, στά πλαίσια ἐνός ὁρμαθοῦ καταπατήσεων τῶν Ἱερῶν Κανόνων, πού ἀποδιωργάνωσαν ὁλόκληρο τό διοικητικό μηχανισμό τῆς Ἐκ-

κλησίας, ἐπινόησε ἀλόγιστα καί θεσμοθέτησε, γιά πρώτη φορά, πρὶν ἀπὸ δέκα περίπου χρόνια τίς «προσωποπαγεῖς» Μητροπόλεις. Ἦταν ἡ ἐποχή, πού τό «ἐκκλησιαστικό πρόβλημα» βρισκόταν στή μεγαλύτερη ἔντασί του. Σκοπιμότητα-πού τήν ὑπηρετήσε μέ πάθος ὁ Σεραφεῖμ καί οἱ κομπάρσοι του-ἦταν ἡ ἐξουθένωσι καί ἡ ἐξόντωσι τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν. Τῶν Ἱεραρχῶν, πού εἶχαν καταδικαστῇ ἀναπολόγητοι σέ ἔκπτωσι ἀπὸ τοὺς ἀρχιερατικούς τοὺς θρόνους. Καί πού εἶχαν δικαιωθῇ πανηγυρικά καί κρατοῦσαν στά χέρια τοὺς τίς τρεῖς περίπου δεκάδες τῶν ἀποφάσεων τοῦ ἀνωτάτου Ἀκυρωτικοῦ Δικαστηρίου, τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Οἱ ἀποφάσεις αὐτές τοὺς ἀναγνώριζαν ὡς τοὺς Κανονικούς καί Νόμιμους Μητροπολίτες τῶν Μητροπόλεων, ἀπὸ τίς ὁποῖες εἶχαν, βίαια, βάνανυσα καί ἀντικανονικά, ἀπομακρυνθῇ. Καί οἱ Μητροπολίτες, ἀποφασισμένοι νά συμμορφωθοῦν πρὸς τήν ἐτυμηγορία τῆς Ἀνώτατης Δικαιοσύνης, ζητοῦσαν νά ἐπανέλθουν στήν ἐπισκοπική τοὺς διακονία καί νά ὑπηρετήσουν τό Θυσιαστήριο καί τό λαό τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Σεραφεῖμ ἔψαχνε νά βρεῖ τρόπους, γιά νά ἀντιμετωπίσῃ καί νά ἐξουδετερώσῃ τὸν ὄγκο τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων, πού δικαίωναν τοὺς τρεῖς συνιερουργοὺς του. Καί μιά καί δέν τοὺς ἔβρισκε μέσα στό ὀριοθετημένο χωρὸ τῆς κανονικῆς λειτουργίας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πολιτεύματος, κατέφυγε στήν αὐθαίρετη καί ἀδίστακτη καταπάτησι τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Ἐπινόησε τή δημιουργία ἀντικανονικῶν, «προσωποπαγῶν» Μητροπόλεων. Καί κάλεσε τοὺς τρεῖς Μητροπολίτες νά

ἀποδεχτοῦν τὴν εἰκονικὴ ἐκλογή τους σ' αὐτά τὰ ἐκκλησιαστικά ἀποκόμματα ἢ, ὀρθότερα, ἐξαμβλώματα. Τὰ ἱδρυσε προσωρινά, γιὰ νὰ φιλοξενήσουν τοὺς τρεῖς ὡς περιθωριακοὺς Μητροπολίτες. Γιὰ νὰ τοὺς ὑποτιμήσῃ καὶ νὰ τοὺς ἐξευτελίσῃ. Καὶ ὅρισε μὲ τὸν ἱδρυτικὸ νόμο, πὼς θὰ καταργηθοῦν οἱ Μητροπόλεις, μόλις αὐτοὶ κλείσουν τὰ μάτια. Γιὰ νὰ μὴ μείνουν τὰ ἀποτυπώματα τῆς παρουσίας τους. Καὶ γιὰ νὰ ἐξαλειφθοῦν καὶ τὰ ἴχνη τῆς ἀνωμαλίας καὶ τῆς παραβίασεως τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

Οἱ τρεῖς Μητροπολίτες δὲν ἀποδέχτηκαν τίς «προσωποπαγεῖς» Μητροπόλεις. Ἐμειναν πιστοὶ στοὺς ὅρκους τους. Σεβάστηκαν τὴν Κανονικὴ τάξι. Καὶ μὲ ἓνα ἱστορικὸ ὑπόμνημα ὑπενθύμισαν στοὺς συνιεράρχες τους, πού θέσπισαν μὲ νόμο τὴν ἀνωμαλία, ὅτι δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἀλλοιώνουν τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία καὶ νὰ παραβιάζουν τοὺς Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ἐγγραφαν ἀνάμεσα σέ ἄλλα: «...Ψηφίσατε τὴν μετάρθεσή μας σέ προσωποπαγεῖς καὶ προσωρινές Μητροπόλεις. Ἀγιοι συνοδικοί, ποιὸς τόλμησε νὰ εἰσηγηθῇ αὐτὴν τὴν καταλυτικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας καινοτομία; Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο; Σὰς ζητήσαμε τὰ πρακτικὰ αὐτῆς τῆς ἀποφάσεώς σας καὶ δὲν μᾶς τὰ δώσατε. Γιατί δὲν μᾶς ἐπιτρέπετε νὰ μελετήσουμε τὴ Θεολογικὴ καὶ Κανονολογικὴ διαλεκτικὴ σας, ὥστε νὰ πειστοῦμε γιὰ τὴν ὀρθότητα τῶν ἐπιχειρημάτων σας; Ἐχομε εἴκοσι αἰῶνες ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας. Σέ ποιά ἐποχὴ θεσπίστηκαν προσωποπαγεῖς καὶ προσωρινές Μητροπόλεις καὶ γιὰ ποιὸ λόγο; Εἶναι ἄ-

ραγε ἡ Μητρόπολις ἰδιοκτησία κάποιου συγκεκριμένου προσώπου καὶ ἰδρύεται γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν φιλοδοξία του καὶ καταργεῖται μὲ τὴν ἐσχατὴ πνοή του; Δὲν εἶναι ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία, πού συνεχίζει τὴν ἱστορικὴ πορεία της καὶ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ποιμένου της; Ἡ προσωποπαγὴς Μητρόπολις δὲν εἶναι ἀπλῶς καινοτομία, πού ρυπαίνει τὸ τέλος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα. Εἶναι καθαρὴ αἵρεσις, διότι ἀλλοιώνει τὴν περὶ Ἐκκλησίας διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου Εὐχαριστιακῆς κοινότητος...».

Τὸ περίεργο, πού ἱστορικὰ ἀποτελεῖ πρωτότυπο ἔγκλημα, εἶναι, ὅτι ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν πραξικοπηματιῶν ὑπῆρξε ἓνας φοβερός ἐκνευρισμός καὶ μιὰ δυσεξήγητη βιασύνη. Ἀρκετές μέρες, προτοῦ ἐκπνεύσει ἡ προθεσμία γιὰ ἀπάντησι ἐκ μέρους τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν καὶ πρὶν προλάβουν οἱ τρεῖς νὰ ἀποστείλουν τὸ παραπάνω ὑπόμνημά τους, ἡ Σύνοδος τοῦ Σεραφείμ συνεδρίασε καὶ ἔκρινε ἀπαράδεκτη τὴ βραδύτητά τους. Καὶ, χωρὶς νὰ τοὺς δικάσῃ, τοὺς κατεδίκασε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά. Μὲ μιὰ ἐξ ἴσου ἀντικανονικὴ καὶ ἄσχετη μὲ τοὺς Ἱερούς Κανόνες ποινὴ. Τοὺς ἐπέβαλε τὴν ποινὴ τῆς «Ἀκοινωνησίας». Ἐπειδὴ δὲ δέχτηκαν(!) τὴν τοποθέτησί τους σέ «προσωποπαγεῖς» Μητροπόλεις. Ἡ ποινὴ αὐτὴ εἶναι ἄγνωστη στὴν Ἐκκλησία. Ἐπινοήθηκε καὶ αὐτὴ γιὰ πρώτη φορά ἐκείνη τὴ στιγμὴ. Καὶ, ἀποκλειστικά καὶ μόνο, γιὰ τοὺς τρεῖς Μητροπολίτες. Naί, πρὶν ἐξαντληθῇ ἡ προθεσμία. Καὶ πρὶν ἀπαντήσουν. Τιμωρήθηκαν, ἐπειδὴ δὲ δέχτηκαν τὴν ἀντικανονικὴ ἐκλογή. Ἐπειδὴ δὲν πρόδωσαν τοὺς ὅρκους τους καὶ δὲν ποδοπάτησαν τοὺς Ἱε-

ρους Κανόνες τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Γι' αὐτὴ τους τὴν πιστότητα τιμωρήθηκαν. Καὶ χωρὶς νὰ τοὺς ἀπαγγελθῇ κατηγορία. Καὶ χωρὶς νὰ κληθοῦν νὰ ἀπολογηθοῦν. Μὲ ἓνα φερμάνι, πού καὶ αὐτό δέ συνοδεύτηκε μέ τὴν ἐπικύρωσι ἀπὸ τὴν πλειοψηφία τῶν 2/3 τῶν «ἐν ἐνεργείᾳ» μελῶν τῆς Ἱεραρχίας, ὅπως ὀρίζει, γιὰ τίς σημαντικές ὑποθέσεις ὁ Καταστατικός Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὅλες αὐτές οἱ παρανομίες καὶ οἱ ἀσύγγνωστες ἀντικανονικότητες ἦταν ἔργα τοῦ Σεραφεῖμ. Ἀλλὰ οὔτε ἀνακλήθηκαν, οὔτε καὶ σταμάτησαν μετὰ τὴν ἐκδημία του. Ὅταν ἀνέβηκε στό θρόνο ὁ διάδοχός του, ὁ σημερινός Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ἔδωσε τό στίγμα, ὅτι δέ διαδέτει τὴν εὐστροφία καὶ τό Πατερικό ἀρχιερατικό ἥθος, ὥστε νὰ σκύψῃ μέ πόνο καὶ ἀγάπη στό πληγωμένο κορμί τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ θεραπεύσῃ τίς πληγές. Μέσα στοὺς πρώτους μῆνες, μέ τὴν ἐγκεντρικὴ τακτικὴ του καὶ μέ τίς ὑποπτες μεθοδεύσεις του, τίς ἔσκαψε βαθύτερα. Ἀναιρώντας τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του-μιά καὶ παλαιότερα εἶχε ἐκφραστῇ ἀρνητικὰ γιὰ τίς πράξεις τοῦ Σεραφεῖμ-μέ ψῆφο συναρπαγῆς, πέτυχε πλασματικὴ ἀνανέωσι τῆς ἀποφάσεως γιὰ τίς ἀντικανονικὲς ποινές. Καὶ πάλι χωρὶς τὴν ἀπαραίτητη πλειοψηφία. Καὶ χωρὶς νὰ κληθοῦν οἱ Μητροπολίτες, πού βρίσκονταν στό στόχαστρο τῆς μανίας τοῦ προκαθημένου καὶ τῶν συνοδοιπόρων του, νὰ ἀκούσουν τὴν κατηγορία καὶ νὰ καταθέσουν τὴν ἀπολογία τους.

Ἔτσι, οἱ Μητροπολίτες παραμένουν καταδικασμένοι. Δίχως νὰ περάσουν ἀπὸ δίκη. Καὶ μέ ἀντικανονικὴ ποινή. Ἐπειδὴ δέ δέχτηκαν νὰ ἐγκατασταθοῦν σὲ ἀντικανονικὲς, «προσωποπαγεῖς» Μητροπόλεις.

Καὶ ἡ δευτέρη φάσι τῶν γεγονότων, πού ἔφερε τὴ δικαίωσι τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴ καταδίκη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου:

Κατὰ τὴ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1999, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος πρότεινε στό Σῶμα νὰ ψηφίσῃ τὴν ἴδρυσι ἀκόμα δυό «προσωποπαγῶν» Μητροπόλεων. Καὶ κατὰφερε νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ ἡ πρότασί του. Πρόδρσί του ἦταν νὰ ἐγκαταστήσῃ σ' αὐτές τοὺς δυό Μητροπολίτες, πού δέν ἔγιναν ἀποδεκτοὶ ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι τῆς Ἀλβανίας. Στό διάστημα, πού μεσολάβησε ἀπὸ τὸν ὀριστικὸ ἀποκλεισμό τους ἐκ μέρους τῶν Ἀλβανικῶν ἀρχῶν, εἶχε τὴν εὐχέρεια νὰ τοὺς προτείνῃ γιὰ τίς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού χήρευσαν. Ἀλλὰ δέν τό ἔκανε. Αὐτές τίς εἶχε τάξει στά πρόσωπα τῆς προσωπικῆς του εὐνοίας. Σ' αὐτούς, πού περπατοῦν ἔχοντας ἀδιάκοπα στά χεῖλη τό λόγο τῆς κολακειᾶς καὶ στά χέρια τά ροδοπέταλα τῆς τιμῆς. Καὶ δέν ἤθελε νὰ χαράμίσῃ δυό Μητροπόλεις, γιὰ κείνους, πού ἔστεκαν στὸν προθάλαμο τῆς ἀναμονῆς, περιμένοντας τὴ λύσι τοῦ προσωπικοῦ τους προβλήματος.

Ἡ ἴδρυσι τῶν δυό «προσωποπαγῶν» Μητροπόλεων ψηφίστηκε ἀπὸ τό Σῶμα, δίχως, ἔστω καὶ ἓνας Συνοδικὸς σύνοδος, νὰ ρωτήσῃ, ἂν ἡ ἀπόφασι αὐτὴ εὐθυγραμμίζεται μέ τοὺς Ἱε-

ρους Κανόνες. Καί τό πρακτικό στάλθηκε στό Πατριαρχείο, γιά νά δώση καί εκείνο τή συγκαταθεσί του, μιά καί οί Μητροπόλεις ιδρύθηκαν στήν περιοχή τών «Νέων Χωρών».

Καί ή απάντησι ήρθε. Ήταν ένα ήχηρό ράπισμα. Καί ανάκλησι στήν τάξι. Στήν υποχρέωσι σεβασμοῦ τών Ἱερῶν Κανόνων, πού τούς παραβίασε κατάφωρα ή Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Πατριαρχική Σύνοδος ἀπέρριψε τήν πρότασι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπειδή ή ἱδρυσι «προσωποπαγῶν» Μητροπόλεων «προσκρούει στούς Ἱερούς Κανόνες».

Ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος καί ή Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου ἄδειασαν τόν κ. Χριστόδουλο καί ὅλους τούς ὁμοϊδεάτες του. Καί, φυσικά, πέταξαν στό καλάδι τών ἀχρήστων καί τίς ποινές, πού οί παραβάτες Ἕλληνες Ἱεράρχες ἔβαλαν στούς τρεῖς Μητροπολίτες, ἐπειδή δέ δέχτηκαν νά πορευτοῦν σέ «προσωποπαγεῖς» Μητροπόλεις.

Ποίος θά ἀπαντήση στό ἐρώτημα, πού ἀπασχολεῖ, αὐτή τή στιγμή, τή μεγάλη πλειοψηφία τών μελῶν τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας: Ἀφοῦ οί «προσωποπαγεῖς» Μητροπόλεις εἶναι ἀντικανονικές καί δέν ἐπιτρέπεται νά ιδρύωνται, γιατί τιμωρήθηκαν οί τρεῖς Μητροπο-

λίτες, πού δέ δέχτηκαν νά παραβοῦν τούς Ἱερούς Κανόνες;

Φοβᾶμαι, ὅτι ὁ πιστός λαός, πού ἀπορεῖ, δέ θά πάρη ἀπάντησι. Γιατί ὁ κ. Χριστόδουλος ἀγωνίζεται ἀποκλειστικά καί μόνο γιά τήν ἀναβάθμισι τῆς δημοτικότητά του. Καί δέν ἔχει κανένα ἐνδιαφέρον γιά τή λύσι τών προβλημάτων τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι πρόθυμος, προθυμότατος νά ξοδέψῃ ἑκατομμύρια στό μάρκετινγκ τῆς προβολῆς. Εἶναι ἄνετος καί ἀσκημένος στήν ἀφήγησι ἀνεκδότων, πού προκαλοῦν τό χειροκρότημα. Εἶναι εὐκολος νά ἐμφανιστῇ δημόσια ὡς παλίμπαις καί νά παίξῃ μπάσκειτ, γιά νά εἰσπράξῃ τίς ἐπευφημίες τῆς ἐφηβείας. Εἶναι ἔτοιμος νά συγχαρῇ καί νά ἀσπαστῇ τήν ὁποιαδήποτε κυρία Ντενίση, γιά νά φωτογραφηθῇ κοντά της. Ἀλλά δέν εἶναι ἔτοιμος, οὔτε καί πρόθυμος νά πλοηγῇ τό ἐκκλησιαστικό σκάφος μέ πηξίδα τούς Ἱερούς Κανόνες. Πολύ περισσότερο δέν εἶναι διατεθειμένος νά ἀπαντήσῃ στά καίρια ἐρωτήματα τών ἀνθρώπων, πού ἀγωνιοῦν, προσεύχονται καί ἀγωνίζονται γιά τόν τόπο σκηνώματος τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, γιά τήν ἀγιώτατη Ἐκκλησία.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Παπα-Γιάννη

Μετά τή γνωμάτευση τοῦ Μπούμη, ὅλοι οί Μητροπολίτες αὐτόματα ὑποβαθμίστηκαν σέ Ἐπισκόπους;

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

Μύρο πνευματικῆς εὐωδίας

‘Ο μαρτυρικός Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος γράφει στήν πονεμένη ἀλλά ἡρώϊκή μητέρα τοῦ μαρτυρικοῦ Μητροπολίτη Χαλκίδος Νικολάου, μετά τήν ἀναγγελία τῆς ἐκδημίας τοῦ γιου της.

‘Ορμος Ὑστερνίων 22/1/1975
Σεβαστή μας μητέρα τοῦ ἀγαπημένου μας Νικολάου.

Θά μοῦ συγκωρήσετε, ἂν ἀρχίσω λέγοντάς σας ὅτι πλημμυρίζουν τήν ψυχήν μου τόσον ἔντονα καί τόσο βαθειά συναισθήματα, πού μέ πολύ δισταγμό πιάνω τήν πέννα γιά νά μεταφέρω μέ ἐντελῶς ἀχνά χρώματα μερικά ἀπ’ αὐτά πάνω σέ τοῦτο τό χαρτί. Φοβοῦμαι ὅμως, ὅτι αὐτά πού θά γράψω δέν θά μπορέσουν νά ἀποδώσουν ὅ,τι αὐτές τίς ἡμέρες ἔχω αἰσθανθῇ καί αἰσθάνομαι γιά σᾶς καί τόν ἀγαπημένο ἀπό ὅλους μας Νικόλαο. Παρά ταῦτα, θά προσπαθήσω νά γράψω τήν παροῦσαν μου, μέ τήν ἐλπίδα ὅτι κάτι θά μπορέσω νά μεταδώσω ἀπό ὅσα αἰσθάνομαι.

Καί πρῶτα-πρῶτα γιά σᾶς. Συμπονῶ μαζί σας καί παρακαλῶ τόν Κύριό μας, μέ τή δική Του συμπαράστασι καί μέ τό δικό Του βάλαμο νά ἀπαλύνῃ τόν πόνο σας. Ἐκεῖνος τόν ἐπῆρε κοντά Του. Ἐκεῖνος ἄς στηρίξῃ τήν καρδιά τῆς μητέρας, πού ἔτσι ξαφνικά βλέπει τή ζεστή

μητρική ἀγκαλιά της νά εἶναι ἄδεια καί τό τόσο καί ἀπό τόσους ἀγαπημένο παιδί της νά εἶναι μακρῶς της. Ἀλλά σκέπτομαι πάλι, πῶς σεῖς ἐδῶ καί τόσα τώρα χρόνια, τόν Νικόλαο, τό πιά πολῦτιμο δῶρο σας, τόν εἴχατε ἀφιερῶσει σ’ Ἐκεῖνον, πού σᾶς τόν εἶχε χαρίσει. Κι’ ἔτσι δέν μπορεῖτε νά τοῦ παραπονεθῆτε, γιατί ἔτσι κι’ ἄλλοιῶς δικός Του ἦταν ὁ Νικόλαος καί σ’ Ἐκεῖνον ἦταν μοναδικά ἀφιερωμένος. Ἐπομένως, πού Ἐκεῖνος χρειάζεται τόν Νικόλαο περισσότερο καί πού εἶναι τό καλύτερο καί γιά τόν ἴδιον καί γιά σᾶς καί γιά τήν Ἐκκλησίαν Του, πού τόσο ἀφωσιωμένα καί τόσο πιστά ὑπηρετῆσε οὔτε γνωρίζομε, οὔτε ἄλλο τίποτε μποροῦμε νά ποῦμε, παρά μόνον ὅτι Ἐκεῖνος γνωρίζει καλύτερα ἡμεῖς μόνο νά τόν εὐχαριστοῦμε πρέπει γιατί τόν Νικόλαο καί σ’ αὐτή καί στήν ἄλλη ζωή τόν ἔχει σφραγίσει ὡς δικόν Του, ὡς ἐκλεκτόν ἀνάμεσα στούς πιά ἐκλεκτούς Του. Κι’ ἀκόμα κάτι γιά σᾶς. Στόν κόσμον αὐτόν ὑπάρχουν σήμερα ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια μητέρες καί ἔχουν ζήσει μέχρι τώρα δισεκατομμύρια μητέρες, πού κάθε μία ἀπό αὐτές πόνεσε καί πονάει ἰδιαίτερως τά παιδιά της. Σέ πόσες ὅμως ἀπό τά δισεκατομμύρια αὐτῶν τῶν μητέρων ἔδωσε ὁ Θεός τό προνόμιο νά εἶχαν ἢ νά ἔχουν παιδιά σάν τόν Νικόλαο καί νά εὐχώνται

σ' Αὐτόν γι' αὐτές, ὅπως θά τό κάνει τώρα ὁ Νικόλαος γιά σᾶς;

“Ὅσο γιά τόν Νικόλαο εἶχε βέβαια κι' αὐτός τίς δύσκολες ἡμέρες του καί τὰ βάσανά του, ἀλλά τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός καί δῶρα, πού σπάνια τὰ ἀπολαμβάνουν οἱ πολλοί. Πρῶτα-πρῶτα τοῦ εἶχε χαρίσει γονεῖς, καί εἰδικά μπτέρα, πού τοῦ ἔδειξε ὅχι μόνο πῶς νά ζῇ, ἀλλά καί πῶς νά ζῇ ἔτσι, πού νά εἶναι εὐάρεστος στό Θεό. Ἐπειτα τόν ἀξίωσε ὥστε ἀπό τὰ παιδικά του χρόνια νά βρίσκεται κάτω ἀπ' τή σκέπη τῆς Μεγαλόχαρης καί νά τήν ὑπηρετῇ μέ ὅλη τήν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς του καί τοῦ εἶναι του. Τοῦ χάρισε ἐπίσης τό δῶρο νά εἶναι στά δύσκολα χρόνια τῆς νεότητός του κοντά σέ φωτισμένους ἀνθρώπους, πού νά τόν βοηθοῦν καί νά τόν στηρίζουν νά μείνῃ σταθερός στό δρόμο του καί στή ζωή του. Τήν ἱερά ἐπιστήμη, πού ὠδηγήθηκε νά σπουδάσῃ, τήν εἶδε ὅχι σάν ἐπάγγελμα, ἀλλά σάν φῶς γιά τόν ἑαυτό του καί γιά τόν συνάνθρωπό του. Κατόπιν τόν ἀξίωσε ὁ Θεός νά σηκῶνῃ τόν βαρύ ζυγό τῆς ἐν παρθενία ἱερωσύνης, τόσο τιμημένα, πού τό ράσο του νά γίνῃ φάρος καί μαγνήτης στήν ἀγνότητα καί τήν ἀφιέρωσι. Τέλος, ὁ Κύριος βλέποντας τήν ἀγάπη του καί τήν ἀφοσίωσί του, τόν κάλεσε ὡς ποιμένα τῶν προβάτων του, πού τ' ἀγάπησε μέ ὅλη τή δύναμι τῆς ψυχῆς του καί πού καί ἐκεῖνα τόν ἀγάπησαν, ὅπως αὐτά ξέρουν νά ἀγαποῦν ὅσους βαδίζουν ἐπάνω στά ἴχνη τοῦ καλοῦ καί ἀπαράμιλλου ποιμένα, πού «τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων». Εἶχε δέ εἰς τὰ τελευταῖα του καί τήν

εὐλογία νά γίνῃ ἓνας ἀπὸ τοὺς Ὁμολογητάς Του, πού μέ τὴν ὁσία συμπεριφορά του κατέκτησε τὴ σφραγίδα τῆς γνησιότητος τῆς ἀγάπης του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καί τό θεμελιωτὴ Τῆς καί ὅπως Ἐκεῖνος ἔτσι κι' αὐτός «λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδορεῖ, πάσχων οὐκ ἠπείλει, παρεδίδου δέ τῷ κρίνοντι δικαίως». Σ' Αὐτόν, τόν δικαιοκρίτη, εἶχεν ἀφίσει καί ὁ Νικόλαος ἐξ ὀλοκλήρου τὰ προβλήματα του κι' Ἐκεῖνος τόν κάλεσε κοντά Του, γιά νά τοῦ πῇ: «Οἶδά σου τὰ ἔργα, καί τὴν θλίψιν, καί τὴν πτωχείαν· ἀλλὰ πλούσιος εἶ... μηδέν φοβοῦ ὃ μέλλεις πάσχειν... γίνου πιστός ἄχρι θανάτου καί δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς». Καί νά· ὁ Κύριος φανέρωσε καί σέ μᾶς ἀπὸ τώρα ποῖο εἶναι τό στεφάνι του. Τό ἔχουν πλεξί τὰ πνευματικά του παιδιά καί τό ραντίζουν μέ τὰ μῦρα τῶν δακρύων τῆς στοργῆς των.

Σεβαστή κυρία Μαρία, Μαζί μέ τὴν ἀγάπη μου γιά τόν Νικόλαο, σᾶς παρακαλῶ νά μοῦ ἐπιτρέψετε νά εἶμαι κι' ἐγὼ μαζί σας, ὑπερήφανος, γιατί μέ ἀξίωσε ὁ Θεός καί ἡ Μεγαλόχαρη νά συνεργήσω στήν ἀνάδειξί του σέ ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας μας. Τό πέρασμά του ἀπὸ τὴ Μητρόπολι τῆς Χαλκίδος θά μείνῃ ἀνεξίτηλο καί θ' ἀποτελῇ μιά ἀδιάσειστη μαρτυρία γιά τό πόσο ὁ λαός μας ἤθελε τὴν ἀποκάθαρσι τῆς Ἐκκλησίας μας καί τόν ἐμπλουτισμό τῆς Ἱεραρχίας Τῆς μέ διαμάντια ὅπως ὁ Νικόλαος.

Μέ ὅλη μου τὴν ἀγάπη καί τὸν βαθύτατο σεβασμό μου στήν πονεμένη καρδιά σας καί μέ διάπυρες εὐχές

+ Ὁ πρῶν Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΣΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Πρό τριών μηνών έκλεισε ο κύκλος του περασμένου αιώνα, αφήνοντας στην κρίση της ιστορίας όλα εκείνα τα συνταρακτικά και τραγικά γεγονότα, που έκτυλίχθηκαν στην πορεία του, με αποκορύφωμα τους δύο παγκόσμιους πολέμους με τις θλιβερές παραμέτρους και τα τραγικά τους κατάλοιπα, που ζούμε ακόμη και στίς ημέρες μας. Ήδη ατενίζουμε την ανατολή του νέου αιώνα με ανάμεικτα αισθήματα αγωνίας και αισιοδοξίας.

Πολλά όμως τα συνταρακτικά έλαβαν χώρα στη διαδρομή του περασμένου αιώνα και στο χώρο της Έκκλησίας. Και δεν θά ήταν υπερβολή, αν (χωρίς να υποβαθμίζουμε τη σοβαρότητα των άλλων γεγονότων) θεωρήσουμε ότι τα εκκλησιαστικά μας πράγματα τά σημάδεψε ως κορυφαίο γεγονός τό περίφημο «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ» με τις πρωτόγνωρες και συνεχείς διώξεις των αρχικά δώδεκα και τελευταία των τριών Μητροπολιτών. Τό πρόβλημα αυτό, που κάλυψε τό τελευταίο τέταρτο του περασμένου αιώνα, συντηρήθηκε όλη αυτή την περίοδο με απαράδεκτες μεθοδεύσεις και σκόπιμα τεχνάσματα και κληροδοτήθηκε δυστυχώς αυτούσιο και στόν ήδη άνατείλαντα νέο αιώνα.

Σύντομη και επιγραμματική αναδρομή σέ όσα θλιβερά διαδραματίστηκαν κατά τό διάστημα αυτό, θά καταδείξει και τό μέγεθος του προβλήματος και τό βαθμό

της ευθύνης και της ένοχής των διοικούντων την Έλλαδική Έκκλησία, και υπό την προκάτοχο και υπό τη σημερινή της ήγεςία.

Κατά τη δεύτερη περίοδο της δικτατορίας, δώδεκα έντιμοι Μητροπολίτες κηρύχθηκαν από την τότε διοικούσα Άριστίνδην ή εκ των Συντακτικών Πράξεων Έεραρχία, την έπιλεγόμενη «Πρεσβυτέρα Έεραρχία», έκπτωτοι από τη διοίκηση των Μητροπόλεών τους. Ή έπιλεκτική αυτή έκπτωση των «12» δέν στηρίχθηκε σέ κανένα Έερό Κανόνα. Δέν τηρήθηκε καμμιά κανονική ή νόμιμη διαδικασία. Ούτε και αυτή ή βασιική προϋπόθεση της προηγούμενης άκροάσεως. Οί έκπτωτικές πράξεις στηρίχθηκαν αποκλειστικά και μόνο στίς δύο έπαισχυντες συντακτικές πράξεις 3 και 7 του έτους 1974, οί όποιες εκδόθηκαν από την τότε δικτατορική Κυβέρνηση του Ίωαννίδη, καθ' υπόδειξη και μέ την προτροπή του φίλου του τότε Άρχιεπισκόπου Σεραφείμ. Οί δώδεκα αυτοί Μητροπολίτες απομακρύνθηκαν από τίς έδρες τους «βιαίως». Ό χαρακτηρισμός αυτός δέν είναι δικός μας. Τόν χρησιμοποίησε ό ίδιος ό νυν Άρχιεπίσκοπος κ^{ος} Χριστόδουλος σέ μία από τίς πολλές συνεντεύξεις του, που δόθηκε σέ ήμερήσια έφημερίδα των Άθηνών. Και ενώ μετά την αποκατάσταση της δημοκρατίας όλοι, όσοι είχαν διωχθεί έπί δικτατορίας, από άνώτατους κρατικούς λειτουργούς μέχρι και τόν τελευταίο κοινοτικό υπάλ-

ληλο, είτε αποκαταστάθηκαν αυτοδικαίως, είτε ανέκτησαν τή δυνατότητα να προσφύγουν στην κρίση της δικαιοσύνης, οι μόνοι Έλληνες πολίτες που στερήθηκαν αυτού του στοιχειώδους δικαιώματος, ήταν οι δώδεκα Μητροπολίτες, οι οποίοι εξακολούθησαν να φέρουν τις συνέπειες των δικτατορικών συντακτικών πράξεων, που επέβαλαν το «απαράδεκτο» κάθε δικαστικής κρίσεως. Καί η θλιβερή αυτή κατάσταση, με την πείσιμονα αντίδραση του τότε Αρχιεπισκόπου, συνεχίσθηκε επί δεκαπέντε ολόκληρα έτη, μέχρι το Νοέμβριο του 1988, όταν με ειδική ρύθμιση της τότε Κυβερνήσεως του ΠΑΣΟΚ και εισηγητή το μακαρίτη Υπουργό Κουτσόγιωργα, με το άρθρ. 15 του Ν. 1816/1988, όπως η τελευταία αυτή διάταξη συμπληρώθηκε με την ερμηνευτική τροπολογία του άρθρ. 12 του Ν. 1977/1990 της Οικουμενικής Κυβερνήσεως, ήρθη το απολίθωμα του «απαράδεκτου» και δόθηκε επιτέλους η δυνατότητα και στους μόνους έναπομείναντες διωχθέντες Έλληνες πολίτες, τους δώδεκα αυτούς Μητροπολίτες, να προσφύγουν στη δικαιοσύνη της πατρίδος τους. Καί όπως ήταν φυσικό και εύλογο, η δικαίωση ήταν πανηγυρική. Με 11 αποφάσεις, που δημοσιεύθηκαν στις 30 Οκτωβρίου 1990, το Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο ακύρωσε ως παράνομες τις εκπρωτικές πράξεις και θεώρησε τους δικαιωθέντες Μητροπολίτες ως μηδέποτε απομακρυνθέντες από τις Μητροπόλεις τους. Οι αποκατασταθέντες με πολλή περίσκεψη και χωρίς θριαμβολογίες δέχθηκαν το αποτέλεσμα. Καί μέσα στο πρώτο πενήνμερο, που ακολούθησε, (5/11/1990) υπέβαλαν στη Σύνοδο επιστολή, στην οποία, μεταξύ άλλων, έγραφαν: «**Επιθυμούμεν να δηλώσωμεν εις όλους τους αδελφούς**

Ίεράρχας, ότι πρόθεσίς μας και διακαής πόθος μας είναι ή επούλωσις των πληγών και ή αποκατάστασις της ένότητος του σώματος της Έλληνικής Ίεραρχίας... Παραμερίζομεν τάς πικρίας, τάς οποίας έκέρασεν εις ήμās ή δεκαεπταετής περιπέτεια και όραματιζόμεθα την έν αγάπη και αληθινή κοινωνία Χριστου συμμετοχήν εις τό ζωοπάροχον Ποτήριον της Θείας Εύχαριστίας... Είμεθα βέβαιοι ότι από όλους τους συναρχιερείς μας θα έκτιμηθή ή πρωτοβουλία μας αυτή και θα καταβληθή προσπάθεια οίκοδομής της έν Χριστῶ κοινωνίας και ένότητος...».

Η διοίκηση της Έκκλησίας απέναντι στην άδολη και αδελφική αυτή συμπεριφορά επέδειξε σκληρότητα. Απέρριψε την πρόταση και επιδόθηκε σε νέο κύκλο διώξεων. Τά γεγονότα, που ακολούθησαν, είναι γνωστά σε όλους. Τό Συμβούλιο της Έπικρατείας (Σ.τ.Ε.) με τριάντα και πλέον αποφάσεις ακύρωσε τις διαδοχικές πράξεις της Έκκλησίας, επισημαίνοντας έτσι τό παράνομο των ενεργειών της. Έπισφράγισμα όλης αυτής της μακράς δικαστικής περιπέτειας ήταν ή έκδοση τόν Ιούνιο του 1993 της 1028 αποφάσεως της Όλομέλειας του Σ.τ.Ε., με την οποία κρίθηκε άμετάκλητα ότι οι 3 Μητροπολίτες (Θεσσαλιώτιδος, Λαρίσης και Αττικής) ήταν οι μόνοι «έν ενεργεία» και «νόμιμοι» Μητροπολίτες στις αντίστοιχες Μητροπόλεις και ότι ή διοίκηση της Έκκλησίας όφειλε, μετά την έκδοση των πρώτων ακυρωτικών αποφάσεων του Οκτωβρίου του έτους 1990 και μετά τόν μεσολαβήσαντα ικανό χρόνο, να είχε ανακαλέσει τά Π. Δ/τα των διαδόχων τους Μητροπολιτών, τά όποια ή ίδια απόφαση έθεώρησε άνίσχυρα.

Με την απόφαση αυτή ή διοίκηση της

Ἐκκλησίας εὐρέθηκε σέ πολύ δύσκολη θέση. Συνάντησε ἀδιέξοδο. Καί τότε μεθοδεύθηκαν καί ἐπιβλήθηκαν τά ἀνύπαρκτα καί κανονικῶς ἀνυπόστατα «ἐπιτίμια ἀκοινωνησίας», μέ μοναδικό σκοπό τήν ἀνακοπή τῆς πορείας στοῦ Σ.τ.Ε.

Πολλά καί ἀπό πολλοὺς ἐλέγχθησαν καί ἐγράψαν γιά τήν ἄθλια αὐτή ἐφεύρεση τῶν «ἐπιτιμίων». Θά τονίσουμε τοῦτο μόνο. Κανένας Ἱερός Κανόνας δέν προβλέπει τέτοιο «ἐπιτίμιο» γιά Ἱεπίσκοπο καί μάλιστα Μητροπολίτη, γιά τόν ὅποιο ἡ ἔσχατη ἐκκλησιαστική κύρωση εἶναι ἡ καθαίρεση. Ἐπὶ πλέον τὰ «ἐπιτίμια» αὐτά ἐπέβαλε ἡ τότε εὐκαιριακή πλειοψηφία τῆς ΔΙΣ, χωρίς ποτέ νά ἐπικυρωθοῦν ἀπό τήν ΙΣΙ, ἀφοῦ σέ καμμία ψηφοφορία δέν συγκεντρώθηκε ἡ εἰδική πλειοψηφία τῶν 2/3 «τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας». Θά πρέπει ἐδῶ νά ὑπενθυμίσουμε τῇ μειοψηφία τοῦ τότε Μητροπολίτη Δημητριάδος καί ἤδη Ἀρχιεπισκόπου κ^ο Χριστοδούλου, καθὼς καί τό περιεχόμενο τῶν αὐστηρῶν ἐπιστολῶν τοῦ ἰδίου καί ἄλλων Ἀρχιερέων πρὸς «ἄρχοντας» καί «ἄρχομένους», μέ τίς ὁποῖες ἀφενὸς τόνιζαν τό ἀνυπόστατο τῶν «ἐπιτιμίων» καί ἀφετέρου ἀπέδιδαν αὐτές τίς μεθοδεύσεις σέ πρόσωπα «ποὺ κινοῦνται ὑπόπτως στοῦ ἐκκλησιαστικοῦ παρασκήνιο». Καί κάτι ἀκόμη. Οἱ περισσότεροι Ἱεράρχες, στίς κατ' ἰδίαν συζητήσεις τους θεωροῦν καί οἱ ἴδιοι ἀνυπόστατα αὐτά τὰ «ἐπιτίμια», ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι, μὴ δυνάμενοι νά συνθέσουν ἀντιρρητικό λόγο, καλύπτονται ὑπὸ τό σλόγκαν «ὑπακοή στὴν Ἐκκλησία»!

Αὐτή ἡ κατάσταση δημιουργήθηκε ὑπὸ τήν προκάτοχο διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας καί αὐτὴ ἀκριβῶς τήν κατάσταση παρέλαβε καί ἡ σημερινή τῆς ἡγεσία. Δυστυχῶς οἱ ἐξελίξεις, ποὺ ἀκολούθησαν, ὑπῆρξαν

ἀποκαρδιωτικές. Σέ κάποια συνεδρία τῆς ΔΙΣ (10/7/1998) προτάθηκε ἀπὸ τόν ἴδιο τόν Ἀρχιεπίσκοπο ἡ ἄρση τῶν «ἐπιτιμίων». Ἡ πρόταση ἔγινε δεκτή, ἀλλὰ τέθηκε παραδόξως ὡς ὅρος ἡ ἔγκριση τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἀπὸ τήν ΙΣΙ. Ὅμως, κατὰ τρόπο περιέργο, δόθηκε στή δημοσιότητα, καί μάλιστα πέντε ἡμέρες μετὰ τήν κρίσιμη συνεδρία τῆς Συνόδου (14/7/1998), κάποιο δελτίο τύπου, σχετικό μέ τό ἐπίμαχο ζήτημα. Τό κείμενο ἦταν σκληρό καί ἀπαράδεκτο. Οἱ φράσεις καί οἱ λέξεις, ποὺ χρησιμοποιήθηκαν συναγωνίζονταν σέ ἐπιθετικότητα καί αὐτὴ τήν ἀρχική πράξη τῆς ἐπιβολῆς τῶν «ἐπιτιμίων». Διαφάνηκε ἀπ' αὐτό, ἀλλὰ καί ἀπὸ ὀρισμένες ἐπισημάνσεις, ποὺ γίνονται στοῦ κείμενο τῶν Πρακτικῶν τῆς Συνόδου, ὅτι ἀγαθὴ πρόθεση δέν ὑπῆρχε. Καί αὐτό ἀποδείχθηκε καί κατὰ τήν επακολουθήσασα συνεδρία τῆς ΙΣΙ, ἡ ὁποία, χωρίς κανένα οὐσιαστικό ἀντίλογο καί χωρίς καμμία κανονικὴ θεμελίωση, ἔκρινε αὐθαίρετα ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῶν «ἐπιτιμίων». Ἀλλὰ καί στὴν περίπτωση αὐτῇ ἡ ψηφοφορία ἔδειξε καί πάλι ἀριθμὸ μικρότερο τῶν 2/3 τοῦ συνόλου τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας. Ἡ ὑπόθεση μέ τίς μεθοδεύσεις αὐτές περιπλέχθηκε ἀκόμη περισσότερο. Ἡ πραγματικότητα ὅμως εἶναι μία. Καί δέν ἐπιδέχεται ἀντίλογο. Ἄν πράγματι ὑπῆρχε εἰλικρινὴς διάθεση γιά μιὰ σωστὴ ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος, ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας ἔπρεπε νά προέλθει σέ δύο μόνο ἐνέργειες. Ἡ ΠΡΩΤΗ: Ἀφοῦ τὰ κανονικῶς ἀνυπόστατα «ἐπιτίμια ἀκοινωνησίας» εἶχαν ἐπιβληθεῖ αὐθαίρετα ἀπὸ μόνη τὴν εὐκαιριακὴ τότε ΔΙΣ, χωρίς ποτέ νά ἐπικυρωθοῦν ἀπὸ τήν ΙΣΙ μέ τήν αὐξημένη πλειοψηφία τῶν 2/3, ἔπρεπε ἡ ἴδια ἡ ΔΙΣ, ἀποκαθιστώντας τήν κανονικότητα, νά τὰ ἄρει καί

ΜΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΡΙΠΕΣ

Ντροπές και ρεζιλίκια

Πώ, πώ... καταντράπηκα. "Ενοιωσα τό μούτρο μου νά γίνεται κατακόκκινο. Σά νά μέ είχε ψήσει ο πυρετός. Σά νά μέ είχαν τσιμπήσει σφήκες.

Εγώ, ο φτωχός άνθρωπος, ο νεωκός, πού ανάβω τά καντήλια και σβήνω τά κερίά, σκέφτομαι τό Θεό. Και προσπαθώ νά αποφεύγω τίς πράξεις, πού προσβάλλουν

δέν ήταν απαραίτητη ή παραπομπή τους στην ΙΣΙ. Η ΔΕΥΤΕΡΗ: Μετά την επιβεβλημένη αυτή ενέργεια της άρσεως των παράνομων και αντικανονικών «επιτιμιών» έπρεπε στή συνέχεια ο ίδιος ο 'Αρχιεπίσκοπος, ο όποιος κατά τό παρελθόν σέ κάποια τηλεοπτική συνέντευξή του είχε τονίσει ότι «οί άνθρωποι αυτοί άδικοούνται, γιατί δέν έχουν κληθεί ποτέ σέ ένα ειλικρινή διάλογο», νά πάρει τήν πρωτοβουλία γιά τήν ύλοποίηση αυτής τής διαπιστώσεως και γιά τήν προσέγγιση του προβλήματος μέ πνεύμα αδελφικής αγάπης, και πάντοτε μέσα στα όρια, πού διαγράφονται από τούς 'Ιερούς Κανόνες. Τίποτε όμως από όλα αυτά δέν έγινε. Και μέ όσα έπακολούθησαν διαφάνηκε ή άνειλικρινής διάθεση τής διοικήσεως τής 'Εκκλησίας γιά τήν επίλυση του προβλήματος.

Αυτή λοιπόν τήν εξέλιξη είχε ή εκκλησιαστική υπόθεση στή μακρά και έμπονη πορεία της. Τά χρόνια όμως πέρασαν τόσο γρήγορα. "Ηδη τό πρόβλημα αυτό, πού τόσο πολύ ταλαιπώρησε και εξακολουθεί ακόμη και σήμερα νά ταλαιπωρεϊ

τήν αξιοπρέπεία μου και μέ κάνουν ανάξιο γι' αυτό τό ταπεινό λειτούργημα. Και οι παπάδες και οι δεσποτάδες, οι άνθρωποι, πού μπαίνουν στό 'Ιερό Βήμα και πιάνουν στα χέρια τους τά πανάγια Μυστήρια, φαίνονται νά μήν ύπολογίζουν τίποτα. Τά ίσοπεδώνουν όλα. Και βρωμίζουν και τόν τόπο και τά άχραντα Μυστήρια.

"Ακουγα νά κουτσομπολεύουν οι παπάδες μας τό νέο 'Αρχιεπίσκοπο. Και δέν τούς πίστευα. "Όλα αυτά, πού άράδιαζαν, μου φαίνονταν ύπερβολικά. "Ελεγαν, πώς ο σημερινός 'Αρχιεπίσκοπος μαζεύει γύρω του πρόσωπα, πού τά δείχνουν μέ τό δάχτυλο. Τά κατακάθια τής ιερωσύνης. Και ότι προ-

τό σώμα τής 'Εκκλησίας, έχει καλύψει, όπως προαναφέρθηκε, τό τελευταίο τέταρτο του περασμένου αιώνα και ήδη εισήλθε αυτούσιο και στό νέο αιώνα. Οι πρωταγωνιστές του άργά ή γρήγορα θά απέλθουν εκ του κόσμου τούτου. Και οι τόσο άδικα διωχθέντες 'Ιεράρχες θά φύγουν ως καταξιομένοι αγωνιστές μέ ήρεμη τή συνείδηση ότι έπραξαν εκείνο, πού τούς επέβαλλε τό επισκοπικό τους καθήκον. Έκείνοι, όμως, οι όποιοι δημιούργησαν αυτό τό πρόβλημα, εκείνοι, πού τό συντήρησαν, αλλά και εκείνοι οι όποιοι μέ ένοχη άνοχή άδιαμαρτύρητα τό αποδέχθηκαν, θά έχουν να αντιμετώπισουν τόν ιστορικό του μέλλοντος, πού θά καταγράψει όλα αυτά τά γεγονότα μέ τόν άδέκαστο και αύστηρό κάλαμο τής ιστορίας. Πέραν όμως και πάνω άπ' αυτά τά ανθρώπινα, θά πρέπει νά κατέχει τή σκέψη όλων μας ή αγωνία γιά τήν «έν εκείνη τή ώρα» άπολογία μας επί του φοβερού βήματος του Δικαίου Κριτού. Ας τό σκεφθούμε αυτό, όσο ύπάρχει ακόμη καιρός.

σπαθεῖ νά τούς μακιγιάρη καί νά τούς ἀναδείξῃ σέ προσωπικότητες πρώτου μεγέθους. Τούς κουβαλάει κοντά του στίς τηλεοπτικές του ἐμφανίσεις. Τούς συνιστάει ὡς συνεργάτες του πολύτιμους. Καί προσπαθεῖ νά πείσῃ τούς ἐκλέκτορες Μητροπολίτες νά τούς τιμήσουν μέ τήν ψήφο τους καί νά τούς κρίνουν ἀρχιερεῖς καί μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Αὐτά οἱ παπάδες τά ἔλεγαν ψυθιριστά. Ἀλλά, κάποιοι ἄλλοι, πού μπαινοβγαίνουν στό γραφεῖο τῆς Ἐκκλησίας καί πού κουβεντιάζουν ὥρες ὁλόκληρες μέ τούς παπάδες μας, τά διακήρυτταν φωναχτά καί τά ὑπόγραφαν μέ τό κόκκινο μελάνι τῆς ἀξιοπρέπειάς τους.

Ἐγώ, σᾶς τό λέω, δέν τά πίστευα. Μοῦ φαίνονταν ὑπερβολικά. Εἶχα ἀκούσει κάποιους νά παινεύουν τή Χρυσοπηγή, τό Μοναστήρι, πού ἀνάθρεφε τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. Καί δέν μοῦ ρχόταν νά μπάσω μέσα μου τίς κατηγορίες. Οὔτε τό γέροντά του μοῦ πῆγαινε νά κατηγορήσω καί νά ἐνοχοποιήσω, οὔτε τόν ἴδιο τό Χριστόδουλο.

Ὅμως, τελευταῖα, τά πράγματα ἦρθαν ἔτσι, πού ἔπαθα ἐμπλοκή. Πῶς ἔπεσε στά χέρια μου μιά ἐφημερίδα καί τή φιλομέτρησα. Ἐγώ δέ διαβάζω ἐφημερίδες. Οὔτε καιρό ἔχω, οὔτε διάθεσι. Ὁλημερίς βρίσκομαι μέ τή σκούπα καί μέ τό σφουγγαρόπανο στό χέρι. Ἐκεῖνη, ὅμως, τή μέρα-θυμᾶμαι, Τετάρτη ἦτανε-πέρασε ἀπό τήν Ἐκκλησία ὁ Κωστής, ὁ γείτονάς μου, πού μετά τό μεγάλο σεισμό εἶχε κουρνιαίσει σέ μιά σκηνή καί μοῦ πέταξε τήν τυπωμένη φυλλάδα.

-Πάρε, μοῦ εἶπε, λίγο μέ σαρκασμό, λίγο μέ ἀηδία. Πάρε νά διαβάσης καί νά ξεστραβώθῃς. Αὐτοί εἶναι οἱ δεσποτάδες, πού φορᾶνε τά χρυσάφια τους καί μᾶς παρουσιάζονται σάν ἄρχοντες καί σάν ἄγιοι. Βρῶμα καί δυσωδία. Πάρε νά δῇς τί γράφει ὁ Καλλίνικος γιά τό Χριστόδουλο.

-Ὁ Καλλίνικος γιά τό Χριστόδουλο; φώναξα ἀπορημένος. Ἀδύνατο. Ὁ Καλλίνικος εἶναι γέροντας, μέγας γέροντας. Καί καυχιέται, ὅτι ἀνέδειξε τό Χριστόδουλο. Εἶναι ἀδύνατο νά βγῇ στή δημοσιότητα καί νά καρφώσῃ τό Χριστόδουλο.

-Δέν τόν κάρφωσε σέ δημόσια ἐμφάνισι, στήν ἀγορά ἢ μπροστά στούς δημοσιογράφους, εἶπε ὁ γείτονας. Τόν ξεσκέπασε σέ ἰδιωτική συνάντησι. Ἀλλά κάποτε-κάποτε καί οἱ ἰδιωτικές συναντήσεις ξεφεύγουν ἀπό τά χρυσφήγετά τους καί γίνονται τούμπανο.

-Ἰδιωτικά νά κατηγορήσῃ ὁ Πειραιῶς Καλλίνικος τό Χριστόδουλο; Οὔτε αὐτό τό πιστεύω.

-Ἐ, νά, τότε πιάσε τήν ἐφημερίδα καί ξεστραβώσου. Διάβασε μόνος σου. Καί πές μου ἐσύ τί καταλαβαίνεις.

Ἐπιασα τήν ἐφημερίδα. Ἀλλά, σᾶς ὁμολογῶ, τά χέρια μου ἔτρεμαν. Σάν κάτι νά μοῦ ἔλεγε μέσα μου, ὅτι, αὐτά, πού θά διαβάσω, θά μέ κάνουν νά παραλύσω ἀπό τήν τρομάρα μου καί ἀπό τήν ἀπογοήτευσί μου.

Ὁ γείτονας εἶχε βάλει σέ κόκκινο κύκλο τήν κουβέντα τοῦ Πειραιῶς Καλλίνικου:

«Ὁ Χριστόδουλος, δικό μου ἀνάστημα, ἔχει προσόντα, ἀλλά εἶναι ἀφελῆς. Δέν πρόσεξε καθόλου τό περιβάλλον του καί γρήγορα θά τόν ἐκθέσουν...».

Ἀφελῆς ὁ Χριστόδουλος! Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν εἶναι ἀφελῆς. Δέ διαθέτει τό χάρισμα τῆς διακρίσεως. Μποροῦν νά τόν παίζουν οἱ πονηροί. Οἱ κόλακες, πού τόν περιτριγυρίζουν καί τόν λιβανίζουν. Καί δέν ἔχει προσέξει τό περιβάλλον του. Ἐχει μαζέψει κοντά του στοιχεῖα, πού θά τόν ἐκθέσουν. Αὐτά τά λέει ὁ πνευματικός του. Ὁ Καλλίνικος.

Ἐνοιωσα νά μέ λούζῃ κρύος ἰδρώτας. Εἶχα ἀκούσει πολλά καί πολλά. Καί δέν τά εἶχα πιστέψῃ. Τώρα, πῶς νά μή πιστέψω

ΨΙΘΥΡΟΙ

Παραεκκλησία;

Μιά άνακοίνωση, πού καταπλήττει. 'Ο 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνών Χριστόδουλος ίδρυσε «Πανελλήνιο Σύνδεσμο Φίλων της 'Αρχιεπισκοπής 'Αθηνών». Καί σ' αυτό τό Σύνδεσμο στρατολόγησε παράγοντες του πλούτου καί της κοινωνικής άφρόκρεμας(!).

Όμως καί μόνο ή άναγραφή του τίτλου του καινούργιου Συνδέσμου δημιουργεί πολλά έρωτήματα στό πλήρωμα της 'Εκκλησίας καί ειδικά στά μέλη της 'Αρχιεπισκοπής. Καί προβληματίζει τό θεολογικό δυναμικό. Ποιά έξάρτησι έχει ένας τέτοιος Σύνδεσμος από την 'Ορθόδοξη 'Εκκλησιολογία;

'Ο Σύνδεσμος περιλαμβάνει στά μέλη του τούς φίλους της 'Αρχιεπισκοπής. Άραγε, όλοι οί πιστοί, πού άνήκουν τοπικά καί οργανικά στην 'Αρχιεπισκοπή 'Αθηνών, δέν είναι φίλοι της; Είμαι μόνο εκείνοι, πού έχουν έγγραφη στό Σύνδεσμο; Καί, άν, όπως γράφεται, τά μέλη του Συνδέσμου έχουν επιλεγή από τίς κλάσεις των οικονομικά γεροδεμένων βαλαντίων, όλοι εκείνοι οί μικρομεσαίοι καί οί μικροί καί φτωχοί, πού παρακινούνται από τούς οργανωμένους κράχτες του «Γραφείου Τύπου καί 'Ενημερώσεως» της 'Αρχιεπισκοπής 'Αθηνών, νά χειροκροτούν καί νά πετούν άνθοπέταλα,

τόν Καλλίνικο; "Ωστε ή σαπίλα βρίσκεται μέσα στό άρχιεπισκοπικό μέγαρο! "Ωστε εκείνοι, που προσβάλλουν τό ράσο καί τόν άνδρισμό τους άπολαμβάνουν την εϋνοια του προκαθημένου της 'Εκκλησίας!

Μά, εκείνος είχε υποσχεθῆ καθαρσι. Είχε βεβαιώσει τό ποίμνιό του καί όλόκληρη την 'Εκκλησία της 'Ελλάδος, ότι θα εκδιώξη από τόν περίβολο της 'Εκκλησίας «τούς ιερείς της αίσχυνης». "Όλα αυτά ήταν φέματα; Λόγια του άέρα;

δέν είναι μέλη της 'Εκκλησίας των 'Αθηνών καί φίλοι της 'Αρχιεπισκοπής;

'Η ίδρυσι αυτού του Συνδέσμου, μέ τη συγκεκριμένη όνομασία, θέτει σέ άμφισβήτησι την 'Ορθόδοξη 'Εκκλησιολογία. Άν «φίλοι» είναι μόνο οί πλούσιοι, τότε οί άλλοι, οί πολλοί, δέν είναι φίλοι. Καί άν δέν είναι φίλοι, πολύ περισσότερο δέν είναι μέλη της τοπικής 'Εκκλησίας.

Άρα, 'Εκκλησία είναι οί πλούσιοι. Οί φίλοι. Αυτοί, πού δίνουν καί αυτοί, πού μαζεύουν!!!

'Ο «έντεταλμένος» καθηγητής ξαναχτύπησε.

Πρωτότυπη ή προσέγγισι των 'Ιερών Κανόνων από τόν καθηγητή Μπούμη. Άλλα διαβάζει, άλλα καταλαβαίνει καί άλλα γράφει.

Γνωστός στους εκκλησιαστικούς κύκλους ό κ. καθηγητής. Στο παρελθόν, κάθε φορά, πού ό Σεραφεΐμ ήθελε νά παρανομήσει καί νά ποδοπατήσει τούς 'Ιερούς Κανόνες, έδινε στον καθηγητή Μπούμη την έντολή νά ετοιμάσει μιá ανάλογη εισήγησι. Καί εκείνος, πιστός ακόλουθος (ίσως καί άμειβόμενος) έβρισκε τή λύσι. Διάβαζε μέ τό δικό του μάτι τούς 'Ιερούς Κανόνες καί έδινε την έρμηνεία, πού χρειζόταν ό Σεραφεΐμ.

Τώρα, τελευταία, ό «έντεταλμένος» καθηγητής ξαναχτύπησε. Έκανε εισήγησι, γιά νά πῇ, πώς επιβάλλεται στην 'Εκκλησία της 'Ελλάδος νά μνημονεύουν όλοι οί Μητροπολίτες τόν 'Αρχιεπίσκοπο ως πρώτο καί ως

'Εμεινα νά συλλογίζωμαι. Συμμενός καί θλιμένος. Σ' αυτή την κατάστασι μέ βρήκε ό παπα-Γιώργης. Μέ σκούνηξε. Μά δέν τόν κατάλαβα. Μέ ξανασκούνησε καί μέ ρώτησε τί έχω. Γιατί είμαι σ' αυτή την κατάστασι. Φοβήθηκε μήπως είχα πάθει συμφορεσι. Κούνησα τό χέρι νά μέ παρητήση. Καί του έδωσα μιá καί μοναδική απάντησι.

-Ντροπές καί ρεζιλίκια.

'Ο Νεωκόρος

προϊστάμενο. Έγραψε πολλά. Άλλά δέν τοῦ βγῆκαν, ὅπως τὰ ἤθελε. Γιατί δέν ὑπάρχει κανένας Ἱερός Κανόνας, πού νά ἐπιβάλλῃ τό μνημόσυνο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Καί ἀφοῦ δέ βρῆκε τή λύσι στά κείμενα τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἔκανε αὐτός τό θαῦμα του. Πῆρε τό λδ' Ἀποστολικό Κανόνα, πού ἀναφέρεται στή Μητροπολιτική Σύνοδο, δηλαδή στή Σύνοδο τοῦ Μητροπολίτη μέ τούς Ἐπισκόπους του καί τόν ἐφάρμοσε στήν Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Καί τό ἐκπληκτικό. Μέ μιά μονοκοντυλιά ὑποβίβασε ὅλους τούς Μητροπολίτες τῆς Ἑλλάδος, ὀγδόντα τόν ἀριθμό, σέ ἐξαρτημένους Ἐπισκόπους.

Νά τί ἔγραψε: «Γιά τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος ἰσχύουν τὰ περὶ τοῦ Πρώτου τῆς μητροπολιτικῆς δομῆς μιάς τοπικῆς ἐκκλησίας (μητροπολίτης-ἐπίσκοποι), δεδομένου ὅτι οἱ μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος χωρίς ἐπισκόπους οὐσιαστικά εἶναι ἐπίσκοποι».

Ἀνακάλυψι ἔκανε ὁ Μπούμης. Οἱ Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπειδὴ δέ διαθέτουν Ἐπισκόπους ἐξαρτημένους, οὐσιαστικά εἶναι Ἐπίσκοποι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι. Δηλαδή, μέ μιά μονοκοντυλιά τούς ὑποτίμησε. Καί ἔλυσε τό πρόβλημα. Εἶναι ὑποχρεωμένοι νά προσκυνοῦν καί νά ἀναφέρονται στό Χριστόδουλο.

Ἀλλά, κ. καθηγητά: Μέ ποιά λογική οἱ Μητροπολίτες, πού δέ διαθέτουν Ἐπισκόπους εἶναι οὐσιαστικά Ἐπίσκοποι; Καί μέ βάσι ποῖο Κανόνα ἢ ποιά ἐκκλησιαστική πράξι; Ἀντίθετα, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἶναι ἓνας Ἐπίσκοπος, πού, κατά τούς Ἱερούς Κανόνες καί τήν πράξι τῆς Ἐκκλησίας δέ δικαιούται νά ἔχῃ ἐξαρτημένους Ἐπισκόπους. Ἔτσι δέν εἶναι;

Ἀλλά εἶπαρε. Ὁ Μπούμης γνωματεύει κατά παραγγελία.

Καί τό ὁμολογεῖ.

Δέν κρύβει τήν ἐξάρτησί του ἀπό τήν ἐξουσία ὁ καθηγητής Μπούμης. Ἄθελά του τήν ὁμολογεῖ.

Στόν πρόλογο αὐτῆς τῆς «κατά παραγγελία» εἰσηγήσεώς του ἀπευθύνεται στόν Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἱ. Συνόδου καί ἐκφράζει τίς εὐχαριστίες του, πού τόν τίμησαν καί τοῦ ζήτησαν νά διατυπώσῃ τίς ἀπόψεις του στό ἐπίμαχο θέμα. «Ἐν πρώτοις εὐχαριστῶ γιά τήν τιμὴ πού μοῦ κάνατε καί ἐκ μέρους τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Χριστοδούλου, νά μοῦ ζητήσετε νά ἐκφέρω κι ἐγὼ τήν ταπεινὴ μου γνώμη ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς μνημονεύσεως τοῦ πρώτου ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀνταποκρινόμενος, λοιπόν, στήν ἐπιθυμία-πρόσκληση τοῦ Μακαριωτάτου καί τῆ δικῆς Σας, εὐσεβάτως λαμβάνω τήν τιμὴ νά Σας υποβάλω τὰ ἑξῆς».

Θά μπορούσε, ἄραγε, εὐσεβάτως καί μέ τήν αἴσθησι τῆς μεγάλης τιμῆς, νά ἐκφέρῃ διαφορετικὴ γνώμη, ἀπὸ ἐκείνη, πού περιέμεναν οἱ ἐντολεῖς του; Θά μπορούσε νά ἀποφύγῃ τὴ στρέβλωσι τοῦ λδ' Ἱεροῦ Κανόνα καί νά δώσῃ τήν ἀκριβῆ ἐρμηνεία του; Ὁχι. Δέ θά μπορούσε νά πῇ τίποτε ἀπὸ αὐτά. Γιατί θρίσκεται καταγοητευμένος ἀπὸ τήν τιμὴ, πού τοῦ ἔκαναν νά τοῦ ζητήσουν τὴ γνώμη του.

Εἶναι καί αὐτό μιά στάθμη. Ὁχι, ὅμως, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου. Καί, πρό παντός, ὄχι Θεολόγου μέ ἐπιστημονικὴ ἀντικειμενικότητα καί προσήλωσι στό γράμμα καί στό πνεῦμα τῶν ἱερῶν Κανόνων.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνσι: 19011 Αὑλὼν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχάτο.